Parnasszus mozgó.

Mozgatja: Igric.

Örök-mozgó, körbe-forgó,
Zsebében pénz, mellén ordó.
Vendégségbe járó-menő:
Sógor a B(é)H(á) Jenő.
Bécs kedvence, Zágráb híve,
Budapesthez is van szive.
Miniszternek névrokona,
Őt ragasztják oszlopokra,

BEÖTHY LÁSZLÓ, a Magyar és Király színház igazg.

Minden város utcasarkán
Plakát mondja szines tarkán:
Ez az ember, ki nem Elkán
S mégis csupa sikk és reklám.
Előlegtől zsebe bájos,
Szereti a Lipótváros,
Meg a Király-utca népe.
Tűzbe menne Zsazsa érte
Kivált ha a hónap végén
Gázsi kéne. — No de még én
Elkottyantom és a zárszó
Rimbe szólna: Beöthy László!

Budapesten mindenki politizál. A politikus csizmazi ép úgy, mint a politikához még csak nem is konyító Anthes.

Fodor Ella és Anthesz jöttek össze. A nagy darab germán Wágner-énekes épen a kabát gombjait számlálta.

„Einz, zwei, drei."

„Mit csinálsz", kérdezte Fodor Ella.

„Politika csinálni", mondta hamisíthatatlan operai stílusban Anthes.

„Mióta politika a gomb?"

„Nem a gomb lenni politika, hanem a ja, oder nein.

FODOR ELLA, a temesvári színház tagja

Még jobban elképedt a művésznő. De Anthes rendületlen magyarázta tovább.

„Na ja, ha ja — akkor megbuksz, ha nein — nem buksz.

„Ki?"

„Tisza Pista."

„De mi közöd neked Tisza Pistához?"

„Mert ha Tisza Pista nem buksz, akkor jönni Operába ősszel és rebellis Bánffy intendánst kivezetni pokolba rendőrrel. Wenn aber ja — megbuksz — jönni rebellis ellenzéki Bánffy és én menni pokolba."

Szomorúan hallgattak el. Csak én értettem meg a germánt. Hja ilyen életet élünk. Ilyen a politika.

ANTHES GYÖRGY, a m. kir. Operaház tagja